

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 У 002838 16 Увп
Бањалука, 28.11.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрша, предсједника вијећа, Душка Бојовића и Страхине Ђурковића, чланова вијећа, уз учешће Здравке Чучак као записничара, у управном спору по тужби Р.В. из П., (у даљем тексту: тужила), против рјешења број... од 29.7.2015. године Фонда ... (у даљем тексту: тужени), у предмету рефундације трошкова лијечења изван Републике Српске, одлучујући о захтјеву тужиле за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 У 002838 15 У од 16.12.2015. године, у нејавној сједници одржаној дана 28.11.2018. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена тужба против уводно означеног акта туженог, којим је одбијена жалба тужиле изјављена против рјешења Канцеларије туженог у И.С. (у даљем тексту: Канцеларија И.С.) број ...од 13.5.2015. године и то рјешење потврђено, а којим је одбијен захтјев тужиле за рефундацију трошкова хемиотерапије (грешком написано радиотерапије) у КЦУ С., наплаћених у складу са другостепеним рјешењем туженог Фонда број ...од 9.3.2015. године.

Одбијање тужбе је образложено тиме да је правилно одбијен захтјев тужиле за рефундацију трошкова лијечења изван Републике Српске хемиотерапијом у КЦУ С., јер јој је то право већ одобрено у претходном поступку другостепеним рјешењем туженог број ... од 9.3.2015.године тако да трошкове здравствене услуге - хемиотерапије у КЦУ С. сноси у износу од 70 % а тужени Фонд у износу од 30 % укупних трошкова лијечења, примјеном члана 6. Правилника о коришћењу здравствене заштите изван Републике Српске („Службени гласник РС број 68/11 и 72/12, у даљем тексту: Правилник) у вези члана 8. став б) и члана 9. истог правилника, којима је прописано да се за здравствене услуге које се налазе у Регистру здравствених услуга које се не раде у здравственим установама у Републици Српској, може изузетно осигураном лицу одобрити лијечење у здравственој установи изван Републике Српске, када то изричито захтијева, при чему осигурано лице у трошковима коришћења здравствене заштите учествује са 70 %. Како је тужилци на њен изричит захтјев одобрено лијечење изван Републике Српске, тако да у трошковима лијечења учествује са 70%, није било правног основа да јој се ти трошкови рефундирају, како је то правилно одлучено првостепеним рјешењем које чини правно јединство са оспореним актом, због чега се оспорени акт указује правилним.

Благовремено поднесеним захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужила побија њену законитост из основа садржаних у одредби члана 35. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Истиче да када се диспозитив првостепеног

рјешења, у којем се одбија захтјев за накнаду трошкова „радиотерапије“, упореди са његовим образложењем произилази да диспозитив није јасан, нити је раније другостепено рјешење туженог на које се позива у првостепеном рјешењу изведено као доказ, иако је унијето у диспозитив првостепеног рјешења, чиме су учињене повреде правила поступка, па како се наводи да се ради о трошковима радиотерапије а у оспореном акту да се ради о трошковима хемиотерапије, нејасно је о чему је првостепени орган уопште одлучивао, нити је евентуалну грешку у писању отклонио у смислу члана 207. Закона о Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП). Такође није јасно како је могуће да јој се трошкови признају само у проценту од 30%, па како је првостепено рјешење одржано на снази и поред тога што је његов диспозитив контрадикторан образложењу, такво рјешење је ништаво у смислу члана 252. тачка 4. ЗОУП-а. Додаје да тужени није цијенио ни жалбене наводе, чиме је учињена повреда правила поступка из члана 230. став 2. ЗОУП-а, па како су јој првостепени орган и тужени до сада у неколико наврата одобравали рефундацију трошкова за исту врсту дијагнозе, тако да јој је тужени рјешењем број ...од 5.5.2015. године одобрио рефундацију трошкова дијагностичког прегледа (ПХ) извршеног дана 30.12.2014. године којим је утврђено да је ПХ преглед био медицински оправдан и индикуван због сумње на инвазивни карцином III степена, онда су првостепено рјешење и оспорени акт потпуно контрадикторни том рјешењу, као и одлучи првостепеног органа број ... од 30.4.2015. године којим јој је одобрена рефундација трошкова куповине лијекова Cisplatin и Zofran, на које жалбене наводе се тужени у оспореном акту није осврнуо. Како је чланом 2. Правилника о садржају, обиму и начину остваривања права на здравствену заштиту („Службени гласник РС“ број 102/11,117/11, 128/11 и 101/12) предвиђено да здравствена заштита обухвата лијечење, поступке и методе дијагностике и набавку лијека, те како су јој за исту дијагнозу рефундирани трошкови набавке лијека у складу са чланом 57. став 1. тачка д) тог правилника, није јасно зашто јој је неоснован захтјев за рефундацију трошкова лијечење радиотерапије или хемиотерапије, имајући у виду да је хитност успостављања дијагнозе препоручена од стране љекара ЈЗУ Болница И.С. јер није било реагенса у тој болници, а одредба члана 56. истог правилника упућује на примјену члана 24. тог правилника која регулише правну материју лијечења на лични захтјев, допуштајући у цијелости рефундацију трошкова у ситуацији када љекар, у конкретном случају породични љекар Дома здравља П., не поступи у складу са правилима струке. Будући да јој није достављено ни Стручно мишљење Сектора за здравство и контролу број... од 27.3.2015. године и број ... од 28.4.2015. године, на којима се заснива првостепено рјешење којим је одбијен њен захтјев, тиме је повријеђен члан 177. став 3. ЗОУП-а јер јој је онемогућено да оспори тај доказ који представља вјештачење, са чим у вези је повријеђено начело саслушања странке из члана 9. истог закона и начело пружања помоћи неукој странци из члана 15. истог закона, па је такође неправилно утврђено и чињенично стање да се услуга хемиотерапије обавља у здравственим установама у Републици Српској, јер тужени указује на Регистар здравствених услуга за 2015. годину, а њој је болест дијагностификована у 2014. години у којој је и поднијела захтјев за рефундацију, о којем тужбеном приговору се суд није изјаснио, сматрајући га ирелеватним у домену примјене материјалног права. Како здравствена заштита обухвата и начело доступности утврђено чланом 13. Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС“ број 106/09 и 44/15), сходно чему јој је извршена услуга била доступна јер је у обавезном осигурању за све установе са којима Фонд има закључен уговор, те како Фонд има закључен уговор и са КЦУ С., потпуно је бесмислено одбијање њеног захтјева само због тога што јој здравствена заштита није пружена, примјера ради у Б.Л., јер ни здравствено осигурање није уплаћивано само за пружање здравствене заштите у Дому здравља у П. или у Б.Л., већ за све здравствене установе са којима Фонд има закључен уговор. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи тако да се усвоји њен захтјев за рефундацију наведених трошкова

лијечења у КЦУ С., или да се пресуда укине и предмет врати нижестепеном суду на поновно одлучивање.

Тужени је у одговору на захтјев остао код разлога оспореног акта, истичући да су тужили трошкови лијечења изван Републике Српске одобрени на њен изричит захтјев, рјешењем туженог број... од 9.3.2015. године, које је постало коначно и правоснажно а и извршено је, према којем је тужила платила те трошкове у износу од 70%, а тужени Фонд у износу од 30 %, због чега не постоји ни један правни основ, нити је било каквим актом прописана таква могућност, да се тужили ти трошкови од 70% рефундирају како би јој се рефундирани цјелокупни трошкови лијечења изван Републике Српске. Предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор туженог на захтјев, побијану пресуду, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка предмета произлази да је тужила на њен изричит захтјев, тражила да јој се одобри хемиотерапија у КЦУ С., који захтјев је рјешењем Канцеларије И.С. број ... од 19.1.2015. године одбијен, али је то рјешење по жалби тужиле поништено рјешењем туженог број ... од 9.3.2015. године и истовремено јој одобрена здравствена услуга -хемиотерапија у КЦУ С., па тако да тужила као осигурано лице сноси трошкове у износу од 70% а тужени Фонд у износу од 30% укупних трошкова лијечења. То рјешење туженог је донесено на основу одредбе члана 2. Правилника, у вези члана 6. и члана 8. став 1. под б) и члана 9. истог правилника, са образложењем да су стручни консултанци директора туженог Фонда извршили увид у комплетну медицинску документацију и дали мишљење да је оправдано тужили одобрити здравствену услугу хемиотерапије у КЦУ С., за коју је она изричито захтијевала да се обави изван Републике Српске, тако да је одлучено да она сноси 70% тих трошкова а тужени Фонд 30% од укупних трошкова лијечења, које рјешење је, како то тужени наводи, постало коначно и правоснажно те је и извршено. Након тога је тужила поднијела нови захтјев од 20.3.2015. године, за одобравање рефундације и тих 70% трошкова лијечења хемиотерапије, које је платила у складу са наведеним другостепеним рјешењем туженог број ... од 9.3.2015. године (према којем је одобрено да она сноси 70% трошкова тог лијечења а тужени Фонд 30% од укупних трошкова лијечења), па је првостепеним рјешењем које чини правно јединство са оспореним актом одбијен тај захтјев, при чему је грешком у писању у диспозитиву рјешења наведено да се односи на „радиотерапију“ а не хемиотерапију, које рјешење је са констатацијом да се ради о хемиотерапији потврђено оспореним актом туженог, одбијањем жалбе тужиле на то првостепено рјешење. Побијаном пресудом је оспорени акт оснажен, са разлозима који су већ изнесени у уводу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна и законита.

Наиме, чланом 2. став 1. Правилника је прописано да се лијечењем изван Републике Српске, подразумијева лијечење у здравственим установама изван Републике Српске са којима Фонд има закључен уговор, а ставом 2. тог члана је прописано да се изузетно лијечење изван Републике Српске, које се финансира из средстава обавезног здравственог осигурања, може извршити и у здравственим установама са којима Фонд нема закључен уговор. Чланом 6. став 1. Правилника је прописано да се осигураном лицу може одобрити лијечење у здравственој установи изван Републике Српске за здравствене услуге које се налазе у Регистру здравствених услуга које се не раде у здравственим установама у Републици Српској, а чланом 8. под б) истог правилника је прописано да

се изузетно, осигураном лицу може одобрити лијечење у здравственој установи изван Републике Српске када то изричито захтјева осигурано лице, а у ком случају, према одредби члана 9. истог правилника, осигурано лице у трошковима коришћења здравствене заштите учествује са 70 %.

Према, томе како је ранијим рјешењем туженог број ... од 9.3.2015. године, тужили на њен изричит захтјев одобрено, у смислу члана 8. под б) Правилника, лијечење изван Републике Српске и то управо хемиотерапије а не радиотерапије, према којем рјешењу тужила, сходно одредби члана 9. истог правилника, у трошковима лијечења учествује са 70% а тужени Фонд са 30% укупних трошкова лијечења, које рјешење је постало коначно и правоснажно у смислу члана 13. ЗОУП-а, неспорно је да нема правног основа да јој тужени Фонд надокнади и трошкове од 70% које је она платила, како је то правилно одлучено првостепеним рјешењем које чини правно јединство са оспореним актом. При томе се првостепени орган правилно позвао на поменуто рјешење туженог од 9.3.2015 године о одобравању тужили лијечења изван Републике Српске на њен изричит захтјев, која здравствена услуга се и не налази у Регистру здравствених услуга које се не раде у здравственим установама у Републици Српској, а што се ничим и не доводи у сумњу.

Сходно томе, оспореним актом је правилно одбијена жалба тужиле на то првостепено рјешење, а оспорени акт је правилно оснажен побијаном пресудом, са разлозима које у потпуности прихвата и овај суд. Стога је потпуно без утицаја што је у диспозитиву првостепеног рјешења које чини правно јединство са оспореним актом, наведено да се ради о радиотерапији, умјесто хемиотерапији, који недостатак је отклоњен у оспореном акту. Због тога није од утицаја што првостепени орган није у том смислу исправио своје рјешење у складу са одредбом члана 207. ЗОУП-а, којом је прописано да орган који је донио рјешење, односно службено лице које је потписало то рјешење, може у свако вријеме да исправи грешке у писању, као и друге очигледне нетачности у рјешењу, а при чему у конкретном случају и произилази да се ради о таквој грешци, која исправка грешке производи правно дејство од дана од кога производи правно дејство рјешење које се исправља. Тиме нису учињене повреде правила поступка које би биле од утицаја на законитост оспореног акта, па тако и побијане пресуде у којој је и образложено да је у првостепеном рјешењу очигледном грешком наведено да се захтјев односи на рефундацију трошкова радиотерапије, на шта упућује и садржина захтјева тужиле који се налази у спису предмета, а све имајући у виду да нижестепени суд сходно одредби члана 29. став 1. ЗУС-а спор рјешава на подлози чињеница утврђених у управном поступку.

Код чињенице да је тужени Фонд у свему поступио у складу са одредбом члана 8. под б) Правилника, у вези члана 9. тог правилника, без утицаја је и позивање тужиле да јој је тужени по основу исте дијагнозе одобравао набавку лијекова, а и њено позивање да се радило о хитности лијечења. Такође, како се поступак по њеном захтјеву за рефундацију трошкова од 70%, које је она сносила према члана 9. Правилника, води по скраћеном поступку, у смислу одредаба члана 129. став 1. и 2. ЗОУП-а према којима орган рјешава ствар на основу захтјева странке која је навела чињенице или приложила доказе на основу којих се може утврдити стање ствари, или ако се то стање може утврдити на основу чињеница које су органу познате, па да није потребно посебно саслушање странке ради заштите њених права, нису учињене ни повреде правила поступка из ЗОУП-а на које се тужила у захтјеву неосновано позива, имајући у виду да јој је и пружена могућност учешћа у поступку у којем је и изјавила жалбу, а тужени је у образложењу оспореног акта навео довољно јасне и аргументоване разлоге за своју одлуку, који разлози се и не могу довести у сумњу наводима предметног захтјева.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди нису остварени разлози из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а који би били од утицаја на њену законитост, па тако да се захтјев тужиље, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, одбија.

Записничар
Здравка Чучак

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић